

Sygn. akt II AKa 401/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Mirosława Strzelecka (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Prokopiuk

SA – Zbigniew Kapiński

Protokolant: – sekr. sąd Kazimiera Zbysińska

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2013 r.

sprawy

- 1) A. M. (1) oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
- 2) M. M. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 56 ust. 3 Ustawy z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.;
- 3) P. M. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 62 ust. 3 Ustawy z 29 lipca 2005 r.;
- 4) P. S. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 4 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
- 5) S. S. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
- 6) M. F. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
- 7) A. M. (2) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., 18 § 2 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k., 3x z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., 2 x z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zb. z art. 65 § 1 k.k.;

8) *M. K. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., 2 x z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;*

9) *M. L. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 Ustawy z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k.*

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora i obrońców oskarżonych A. M. (1), M. M. (1), P. M. (1), P. S., S. S. (1), M. F., A. M. (2), M. K. i M. L. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 4 października 2011 r. sygn. akt VIII K 74/10

Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1) *uchyla orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności wobec oskarżonych A. M. (1), M. M. (1), P. S., S. S. (1) i A. M. (2);*

2) *wyrok w zakresie czynów przypisanych oskarżonym A. M. (1) w pkt X wyroku (pkt II a/o) M. M. (1), P. S., S. S. (1) i A. M. (2) w pkt XII wyroku (zarzuty z pkt V, XIII, XVII, XXI a/o) uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w. W. do ponownego rozpoznania;*

3) *z opisu czynu przypisanego A. M. (1) w pkt I wyroku, M. M. (1) w pkt II wyroku, P. M. (1) w pkt III wyroku, P. S. w pkt IV wyroku, S. S. (1) w pkt V wyroku, M. F. w pkt VI wyroku, A. M. (2) w pkt VII wyroku, M. K. w pkt VIII wyroku i M. L. (1) w pkt IX wyroku eliminuje stwierdzenie, że celem zorganizowanej grupy przestępczej było dokonywanie wymuszeń rozbójniczych oraz paserstwo kradzionych przedmiotów;*

4) *w pozostałej zaskarżonej części tenże wyrok utrzymuje w mocy;*

5) *na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza kary łączne pozbawienia wolności w rozmiarze:*

A. M. (1) – 7 (siedmiu) lat

M. M. (1) – 5 (pięciu) lat i 8 (ośmiu) miesięcy

P. S. - 5 (pięciu) lat

S. S. (1) - 3 (trzech) lat

A. M. (2) - 8 (ośmiu) lat

6) *na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności A. M. (1), M. M. (1), P. S. od dnia 13 stycznia 2009 r. do 4 lutego 2013 r., S. S. (1) od dnia 13 stycznia 2009 r. do dnia 4 października 2011 r. i A. M. (2) od dnia 21 sierpnia 2009 r. do dnia 4 lutego 2013 r.*

7) *zasądza od oskarżonych M. M. (1), P. S., A. M. (1), S. S. (1) i A. M. (2) koszty sądowe za obie instancje w tym opłaty od P. S. i S. S. (1) w kwotach po 400 (czteryście) zł, A. M. (1) 600 (sześćset) zł, M. M. (1) 1080 (jeden tysiąc osiemdziesiąt) zł, A. M. (2) 2040 (dwa tysiące czterdzieści) zł,*

zwalnia oskarżonych P. M. (1), M. K., M. L. (1) i M. F. od kosztów sądowych za II instancję obciążając nimi Skarb Państwa;

8) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich adwokatów K. P., D. M. oraz M. W. - Kancelarie Adwokackie w W. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł zawierające 23 % podatek VAT z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych M. K., M. F. i P. M. (1) przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

A. M. (1) został oskarżony o to, że:

I. w nieustalonym okresie czasu, nie później jednak niż do dnia 13 stycznia 2009 r., kierował zorganizowaną grupą przestępczą działającą na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobicie oraz paserstwo kradzionych przedmiotów, przy czym jego rola w grupie polegała na uzyskiwaniu od nieustalonych osób znacznych ilości środków odurzających, przekazywanych następnie pozostałym członkom grupy, podział uzyskanych ze sprzedaży środków odurzających pieniędzy pomiędzy pozostałych członków grupy, wydawanie im poleceń, także co do pobicia innych osób,

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

II. w dniu 22 maja 2008 r. w W., w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, kierował dokonaniem przez M. M. (1), A. M. (2), P. S., S. S. (1) i R. P. (1) działających wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim pozbawieniu wolności M. M. (2) i R. S., poprzez ich wywiezienie samochodami na teren byłych Zakładów (...), ich pobicia, przy czym M. M. (1) używał przy tym noża, którym spowodował u M. M. (2) ranę kłutą śródreżca ręki prawej, zaś u R. S. ranę kłutą śródreżca ręki lewej, w następstwie którego to pobicia, M. M. (2) doznał ponadto urazów w postaci obrzęku policzka prawego, ran tłuczonych ręki prawej, złamania bez przemieszczenia IV kości śródreżca ręki prawej skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7, zaś R. S. ponadto stłuczenia nadgarstka lewego, stłuczenia okolicy łędźwiowej oraz stłuczenia łydki lewej powodujące naruszeniem czynności narządu ciała na okres do 7 dni, co łączyło się ze szczególnym udręczeniem obu pozbawionych wolności, w trakcie którego to pobicia M. M. (2) i R. S. narażeni byli na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

tj. o czyn z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

III. w dniu 8 lipca 2007 r. w W., w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw i wykorzystując istniejące z tego tytułu uzależnienie, polecił M. M. (1), A. M. (2), M. F. i P. S., pobicie A. C. (1) w taki sposób że w/w działając wspólnie i w porozumieniu bili A. C. (1) pięściami i kopali nogami po całym ciele, powodując obrażenia ciała w postaci obrzęku tkanek miękkich twarzy, podbiegnięć krwawych okolicy czołowej, ran szarpanych wargi dolnej i górnej, krwiałów okularowych obu oczodołów, wylewów podspojówkowych krwi obu oczu, krwiałów i

otarć błony śluzowej obu policzków, złamania wyrostka kłykciowego

zuchwy, stłuczenia łokcia lewego, złamania kości nosa, skutkujące naruszeniem czynności ciała i rozstrojem zdrowia na okres powyżej

dni 7, w trakcie którego to pobicia A. C. (1) narażony

był na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo doznania

ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. M. (1) postawiono zarzut, że:

IV. w nieustalonym okresie czasu, nie później jednak niż do dnia 13 stycznia 2009 r., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., kierowanej przez A. M. (1), mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobicie oraz paserstwo kradzionych przedmiotów, przy czym jego rola w grupie polegała na przekazywaniu środków odurzających uzyskanych od A. M. (1) innym członkom grupy udzielającym ich innym osobom, a następnie odbieranie od nich pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tychże środków odurzających, które to pieniądze przekazywał następnie A. M. (1), werbowania osób do udziału w obrocie i udzielaniu środków odurzających, a ponadto udziale w pobiciach osób niewywiązujących się z zobowiązań wobec grupy przestępczej,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

V. w dniu 22 maja 2008 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. (2), P. S., S. S. (1) i R. P. (1), w ramach zorganizowanej

grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przez A. M. (1), po uprzednim pozbawieniu wolności M. M. (2) i R. S., poprzez ich wywiezienie samochodami na teren byłych Zakładów (...), działając na polecenie i pod kierownictwem A. M. (1), brał udział w pobiciu M. M. (2) i R. S., używając przy tym noża, którym spowodował u M. M. (2) ranę kłutą śródreczą ręki prawej, zaś u R. S. ranę kłutą śródreczą ręki lewej, powodując ponadto u M. M. (2) obrzęk policzka prawego, rany tłuczone ręki prawej, złamania bez przemieszczenia IV kości śródreczą ręki prawej skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7, zaś co do R. S. ponadto stłuczenia nadgarstka lewego, stłuczenia okolicy łędźwiowej oraz stłuczenia łydki lewej skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała na okres do 7 dni, co łączyło się ze szczególnym uderzeniem obu pozbawionych wolności, w trakcie którego to pobicia M. M. (2) i R. S. narażeni byli na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

tj. o czyn z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VI. w dniu 8 lipca 2007 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. (2), M. F. i P. S., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przez A. M. (1), na jego polecenie, brał udział w pobiciu A. C. (1) w taki sposób że bił go pięściami i kopał nogami po całym ciele, powodując obrażenia ciała w postaci obrzęku tkanek miękkich twarzy, podbiegnięć krwawych okolicy czołowej, ran szarpanych wargi dolnej i górnej, krwiaków okularowych obu oczodołów, wylewów podspojówkowych krwi obu oczu, krwiaków i otarć błony śluzowej obu policzków, złamania wyrostka kłykciowego żuchwy, stłuczenia łokcia lewego, złamania kości nosa, skutkujące naruszeniem czynności ciała i rozstrojem zdrowia na okres powyżej dni 7, w trakcie którego to pobicia A. C. (1) narażony był na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VII. w okresie od początku listopada 2008 r. do początku stycznia 2009 r. w W. U., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. M. (2), wbrew przepisom ustawy, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przez A. M. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 300 gramów, w taki sposób, iż przekazywał ją R. R. (1), uzyskując z tego tytułu pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 31.500 zł,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

VIII. w nieustalonym okresie czasu, nie wcześniej niż w dniu 5 czerwca

2009 r. i nie później niż do dnia 24 lipca 2009 r. w W., w

zamiarze by R. R. (1) dokonał czynu zabronionego,

nakłaniał go do udziału wbrew przepisom ustawy w obrocie środkami

odurzającymi, poprzez ich przechowywanie oraz w miarę możliwości

rozprowadzanie wśród osób osadzonych w Areszcie Śledczym W. S.,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

P. M. (1) oskarżono o to, że:

IX. w nieustalonym okresie czasu, nie później jednak niż do dnia 25 marca 2009 r., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., kierowanej do dnia 13 stycznia 2009 r. przez A. M. (1), po tej zaś dacie przez inne osoby, mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobić oraz paserstwo kradzionych przedmiotów, przy czym jego rola w grupie polegała na pośredniczeniu w przekazywaniu środków odurzających uzyskanych od A. M. (1) innym członkom grupy, odbieraniu od nich pieniędzy przekazywanych następnie A. M. (1), po jego zatrzymaniu zaś innym osobom kierującym grupą oraz pozyskiwaniu osób do uczestniczenia w obrocie tymi środkami oraz udzielania im innym osobom,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

X. w nieustalonym czasie, nie wcześniej niż w dniu 22 i nie później niż

w dniu 25 marca 2009 r. w W. przyjął wzmacniacz samochodowy marki GS pochodzący z kradzieży z włamaniem do samochodu marki M. (...) nr rej. (...) dokonanej na

szkodę R. N., przy czym czynu tego dopuścił się w

ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

X. w dniu 25 marca 2009 r. w W. wbrew przepisom ustawy, posiadał substancje psychotropowe w postaci dwóch tabletek zawierających oxozepam i esazolam o łącznej wadze 0,44 grama,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

P. S. oskarżono o to, że:

XII. w nieustalonym okresie czasu, nie później jednak niż do dnia

13 stycznia 2009 r., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., kierowanej przez A. M. (1), mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobić oraz paserstwo kradzionych przedmiotów, przy czym jego rola w grupie

polegała na przekazywaniu środków odurzających uzyskanych od innych członków grupy, a ponadto udziale w pobiciach osób niewywiązujących się z zobowiązań wobec grupy przestępczej,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XIII. w dniu 22 maja 2008 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), A. M. (2), S. S. (1) i R. P. (1), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przez A. M. (1), po uprzednim pozbawieniu wolności M. M. (2) i R. S., poprzez ich wywiezienie samochodami na teren byłych Zakładów (...), działając na polecenie i pod kierownictwem A. M. (1) brał udział w pobiciu M. M. (2) i R. S., w trakcie którego M. M. (1) używając noża spowodował u M. M. (2) ranę kłutą śródreżca ręki prawej, a u R. S. ranę kłutą śródreżca ręki lewej, swoim działaniem spowodował u M. M. (2) obrzęk policzka prawego, rany tłuczone ręki prawej, złamania bez przemieszczenia IV kości śródreżca ręki prawej skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7, zaś co do R. S. stłuczenia nadgarstka lewego, stłuczenia okolicy łędźwiowej oraz stłuczenia łydki lewej skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała na okres do 7 dni, co łączyło się ze szczególnym udrczeniem obu pozbawionych wolności, w trakcie którego to pobicia M. M. (2) i R. S. narażeni byli na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XIV. w dniu 8 lipca 2007 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), M. F. i A. M. (2), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przez A. M. (1), na jego polecenie, brał udział w pobiciu A. C. (1) w taki sposób że bił go pięściami i kopał nogami po całym ciele, powodując obrażenia ciała w postaci obrzęku tkanek miękkich twarzy, podbiegnięć krwawych okolicy czołowej, ran szarpanych wargi dolnej i górnej, krwiaków okularowych obu oczodołów, wylewów podspojówkowych krwi obu oczu, krwiaków i otarć błony śluzowej obu policzków, złamania wyrostka kłykciowego żuchwy, stłuczenia łokcia lewego, złamania kości nosa, skutkujące naruszeniem czynności ciała i rozstrojem zdrowia na okres powyżej dni 7, w trakcie którego to pobicia A. C. (1) narażony był na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

S. S. (1) zarzucono popełnienie czynów polegających na tym, że:

XVI. w nieustalonym okresie czasu, nie później jednak niż do dnia 13 stycznia 2009 r., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., kierowanej przez A. M. (1), mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobicie oraz paserstwo kradzionych przedmiotów, przy czym jego rola w grupie polegała na udzielaniu nieustalonym osobom środków odurzających uzyskanych otrzymywanych od innych członków grupy, a ponadto udziale w pobiciach osób niewywiązujących się z zobowiązań wobec grupy przestępczej,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XVII. w dniu 22 maja 2008 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), A. M. (2), P. S. i R. P. (1), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przez A. M. (1), po uprzednim pozbawieniu wolności M. M. (2) i R. S., poprzez ich wywiezienie samochodami na teren byłych Zakładów (...), działając na polecenie i pod kierownictwem A. M. (1) brał udział w pobiciu M. M. (2) i R. S., w trakcie którego M. M. (1) używając noża spowodował u M. M. (2) ranę kłutą śródreżca ręki prawej, a u R. S. ranę kłutą śródreżca ręki lewej, swoim działaniem spowodował u M. M. (2) obrzęk policzka prawego, rany tłuczone ręki prawej, złamania bez

przemieszczenia IV kości śródreżca ręki prawej skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7, zaś co do R. S. stłuczenia nadgarstka lewego, stłuczenia okolicy łędźwiowej oraz stłuczenia łydki lewej skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała na okres do 7 dni, co łączyło się ze szczególnym udrczeniem obu pozbawionych wolności, w trakcie którego to pobicia M. M. (2) i R. S. narażeni byli na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

tj. o czyn z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. F. oskarżono o to, że:

XVIII. w nieustalonym okresie czasu, nie później jednak niż do dnia 13 stycznia 2009 r., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., kierowanej przez A. M. (1), mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobic oraz paserstwo kradzionych przedmiotów, przy czym jego rola w grupie polegała na udzielaniu nieustalonym osobom środków odurzających uzyskanych od innych członków grupy, a ponadto udziale w pobiciach osób niewywiązujących się z zobowiązań wobec grupy przestępczej,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XIX. w dniu 8 lipca 2007 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), P. S. i A. M. (2), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przez A. M. (1), na jego polecenie, brał udział w pobiciu A. C. (1) w taki sposób że bił go pięściami i kopał nogami po całym ciele, powodując obrażenia ciała w postaci obrzęku tkanek miękkich twarzy, podbiegnięć krwawych okolicy czołowej, ran szarpanych wargi dolnej i górnej, krwiaków okularowych obu oczodołów, wylewów podspojówkowych krwi obu oczu, krwiaków i otarć błony śluzowej obu policzków, złamania wyrostka kłykciowego żuchwy, stłuczenia łokcia lewego, złamania kości nosa, skutkujące naruszeniem czynności ciała i rozstrojem zdrowia na okres powyżej dni 7, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, ***tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.***

A. M. (2) zarzucono, że:

XX. w nieustalonym okresie czasu, nie później jednak niż do dnia 21 sierpnia 2009 r., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., kierowanej do dnia 13 stycznia 2009 r. przez A. M. (1), po tej dacie zaś przez inne osoby, mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobic oraz paserstwo kradzionych przedmiotów, przy czym jego rola w grupie polegała na przekazywaniu środków odurzających uzyskanych od A. M. (1), po jego zatrzymaniu zaś od innych osób - członkom grupy oraz innym osobom przekazujących i udzielających ich odpłatnie, a następnie odbieranie od nich pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tychże środków odurzających, które to pieniądze przekazywał następnie A. M. (1), po jego zatrzymaniu zaś innym osobom kierującym grupą, werbowaniu innych osób do udziału w grupie, a ponadto udziale w pobiciach osób niewywiązujących się z zobowiązań wobec grupy przestępczej,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXI. w dniu 22 maja 2008 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), P. S., S. S. (1) i R. P. (1), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przez A. M. (1), po uprzednim pozbawieniu wolności M. M. (2) i R. S., poprzez ich wywiezienie samochodami na teren byłych Zakładów (...), działając na polecenie i pod kierownictwem A. M. (1), brał udział w pobiciu M. M. (2) i R. S., w trakcie którego M. M. (1) używając noża spowodował u M. M. (2) ranę kłutą śródreżca ręki prawej, a u R. S. ranę kłutą śródreżca ręki

lewej, swoim działaniem spowodował u M. M. (2) obrzęk policzka prawego, rany tłuczone ręki prawej, złamania bez przemieszczenia IV kości śródreżca ręki prawej skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7, zaś co do R. S. stłuczenia nadgarstka lewego, stłuczenia okolicy łędźwiowej oraz stłuczenia łydki lewej skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała na okres do 7 dni, co łączyło się ze szczególnym udręczeniem obu pozbawionych wolności, w trakcie którego to pobicia M. M. (2) i R. S. narażeni byli na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

tj. o czyn z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXII. w dniu 8 lipca 2007 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), M. F. i P. S., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przez A. M. (1), na jego polecenie, brał udział w pobiciu A. C. (1) w taki sposób że bił go pięściami i kopał nogami po całym ciele, powodując obrażenia ciała w postaci obrzęku tkanek miękkich twarzy, podbiegnięć krwawych okolicy czołowej, ran szarpanych wargi dolnej i górnej, krwiaków okularowych obu oczodołów, wylewów podspójwkowych krwi obu oczu, krwiaków i otarć błony śluzowej obu policzków, złamania wyrostka kłykciowego żuchwy, stłuczenia łokcia lewego, złamania kości nosa, skutkujące naruszeniem czynności ciała i rozstrojem zdrowia na okres powyżej dni 7, w trakcie którego to pobicia A. C. (1) narażony był na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXIII. w nieustalonym okresie czasu, w 2007 r. w W. U., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez A. M. (1), w zamiarze by A. K. (1) dokonał czynu zabronionego, nakłaniał go do udzielania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środków odurzających w postaci heroiny, nieustalonym osobom,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXIV. w bliżej nieokreślonym okresie czasu, nie później jednak niż do dnia 18 lutego 2008 r. w W. U., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez A. M. (1), wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w łącznej ilości 31 „działek” o łącznej wadze nie mniejszej niż 7 gramów, przekazując je K. K. (1) za kwotę nie mniejszą niż 450 zł,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XXV. w okresie od początku listopada 2008 r. do początku stycznia 2009 r. w W. U., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), wbrew przepisom ustawy, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przez A. M. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 300 gramów, w taki sposób, iż przekazywał ją R. R. (1), uzyskując z tego tytułu pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 31.500 zł,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XXVI. w okresie od dnia 13 stycznia 2009 r. do dnia 3 czerwca 2009 r., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 1,005 kg w taki sposób, że przekazywał ją R. R. (1), uzyskując pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 105.525,00 zł,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XXVII. w dniu 31 maja 2009 r. w W. wbrew przepisom ustawy, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 5 gramów oraz marihuany w ilości nie mniejszej niż 100 gramów w taki sposób, że przekazał je M. L. (2),

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXVIII. w dniu 3 czerwca 2009 r. w W., wbrew przepisom ustawy, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 42,43 grama w taki sposób, że przekazał ją R. R. (1),

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. K. oskarżono o to, że:

XXIX. w nieustalonym okresie czasu, nie później jednak niż do dnia 21 sierpnia 2009 r., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., kierowanej do dnia 13 stycznia 2009 r. przez A. M. (1), po tej dacie zaś przez inne osoby, mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobicie oraz paserstwo kradzionych przedmiotów, przy czym jego rola w grupie polegała na dystrybucji środków odurzających uzyskanych od A. M. (2), M. M. (1) oraz innych członków grupy przestępczej, jak również przechowywaniu i dzieleniu środków odurzających pozyskiwanych przez grupę przestępczą,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXX. w okresie czasu marzec - kwiecień 2008 r. oraz od jesieni 2008 r. do

stycznia 2009 r. w W. U., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez A. M. (1), wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w taki sposób, iż przekazywał A. K. (1) heroinę w ilości nie mniejszej niż 60 „działek” to jest 15 gramów o wartości 2.400 zł,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XXXI. w dniu 11 czerwca 2008 r. w W. U. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez A. M. (1), wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w taki sposób, iż przekazał J. C. (1) na przechowanie heroinę o łącznej wadze 11,64 gramów w postaci 58 „działek”,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXXII. w nieustalonym bliżej czasie, jesienią 2008 r. w W. U., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez A. M. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił J. C. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 2 gramów za kwotę 60 zł,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. L. (1) zarzucono, że:

XXXIII. w nieustalonym okresie czasu, nie później jednak niż do dnia 21 sierpnia 2009 r., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., kierowanej do dnia 13 stycznia 2009 r. przez A. M. (1), po tej dacie zaś przez inne osoby, mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych oraz pobić, przy czym jego rola w grupie polegała na przekazywaniu środków odurzających uzyskanych od A. M. (2) innym nieustalonym osobom, werbowaniu nowych członków grupy oraz udziale w pobiciach osób niewywiązujących się z zobowiązań wobec grupy,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXXIV. w nieustalonym okresie czasu, nie później jednak niż w sierpniu 2008 r., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez A. M. (1), chcąc aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłonił R. R. (1) do uczestniczenia wbrew przepisów Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXXV. w nieustalonym okresie czasu od dnia 31 maja 2009 r. w W.,

działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, brał udział w

obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 5 gramów oraz marihuany w ilości 100 gramów, które przyjął od A. M. (2) celem przekazania innym osobom,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w. W. wyrokiem z dnia 4 października 2011 r.:

I. oskarżonego A. M. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 8 lipca 2007 roku do dnia 13 stycznia 2009 r., kierował zorganizowaną grupą przestępczą działającą na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobić oraz paserstwo kradzionych przedmiotów – to jest czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. skazał go na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. M. (1) w ramach czynu zarzucanego

mu w punkcie IV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie

od dnia 8 lipca 2007 roku do dnia 13 stycznia 2009 r. brał udział w

zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W.

Ochota, W. U., P., P., G., O., M. i B., mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobić oraz paserstwo kradzionych przedmiotów – to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (lat) pozbawienia wolności;

III. oskarżonego P. M. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie IX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 8 lipca 2007 roku do dnia 25 marca 2009 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości

środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobić oraz paserstwo kradzionych przedmiotów - to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego P. S. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 8 lipca 2007 roku do dnia 13 stycznia 2009 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobić oraz paserstwo kradzionych przedmiotów - to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

V. oskarżonego S. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XVI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 22 maja 2008 roku do dnia 13 stycznia 2009 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobić oraz paserstwo kradzionych przedmiotów - to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VI. oskarżonego M. F. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XVIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 8 lipca 2007 roku do dnia 13 stycznia 2009 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobić oraz paserstwo kradzionych przedmiotów - to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VII. oskarżonego A. M. (2) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 8 lipca 2007 roku do dnia 21 sierpnia 2009 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobić oraz paserstwo kradzionych przedmiotów - to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VIII. oskarżonego M. K. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXIX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od marca 2008 roku do dnia 21 sierpnia 2009 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobić oraz paserstwo kradzionych przedmiotów - to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. oskarżonego M. L. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXXIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że począwszy od nieustalonego okresu, nie później jednak niż od sierpnia 2008 roku do dnia 21 sierpnia 2009 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie W. O., W. U., P., P., G., O., M. i B., mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, pobić oraz paserstwo kradzionych przedmiotów - to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

X. oskarżonego A. M. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 22 maja 2008 roku w W. w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, kierował dokonaniem przez M. M. (1), A. M. (2), P. S., S. S. (1) i inną ustaloną osobę, działających wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim pozbawieniu wolności M. M. (2) i R. S., poprzez ich wywiezienie samochodami na teren byłych Zakładów (...), ich pobicia, przy czym jeden ze sprawców używał przy tym noża, którym spowodował u M. M. (2) ranę kłutą śródreżca ręki prawej, zaś u R. S. ranę kłutą śródreżca ręki lewej, w następstwie którego to pobicia, M. M. (2) doznał ponadto urazów w postaci obrzęku policzka prawego, ran tłuczonych ręki prawej, złamania bez przemieszczenia IV kości śródreżca ręki prawej skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7, zaś R. S. ponadto stłuczenia nadgarstka lewego, stłuczenia okolicy łędźwiowej oraz stłuczenia łydki lewej powodujące naruszeniem czynności narządu ciała na okres do 7 dni, co łączyło

się ze szczególnym udręczeniem obu pozbawionych wolności, w trakcie którego to pobicia M. M. (2) i R. S. narażeni byli na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu – i tak opisany czyn kwalifikuje - przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. z art. 189 § 2 k.k. w brzemieniu sprzed wejścia w życie zmian wprowadzonych ustawą z dnia 17 grudnia 2009 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz ustawy - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 7 poz. 46) w zbiegu z art. 158 § 1 k.k. w zbiegu z art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 189 § 2 k.k. w powołanym wyżej brzemieniu w zbiegu z art. 158 § 1 k.k. w zbiegu z art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na podstawie art. 189 § 2 k.k. w powołanym wyżej brzemieniu w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

XI. oskarżonego A. M. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 8 lipca 2007 r. w W., w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw i wykorzystując istniejące z tego tytułu uzależnienie, polecił M. M. (1), A. M. (2), M. F. i P. S., pobicie A. C. (1) w taki sposób że w/w działając wspólnie i w porozumieniu bili A. C. (1) pięściami i kopali nogami po całym ciele, powodując obrażenia ciała w postaci obrzęku tkanek miękkich twarzy, podbiegnięć krwawych okolicy czołowej, licznych ran szarpanych wargi dolnej i górnej, krwiaków okularowych obu oczodołów, wylewów podspójwkowych krwi obu oczu, ograniczenia ruchów żuchwy, krwiaków i otarć błony śluzowej obu policzków, złamania wyrostka kłykciowego żuchwy, stłuczenia łokcia lewego, złamania kości nosa, skutkujące naruszeniem czynności ciała i rozstrojem zdrowia na okres powyżej dni 7, w trakcie którego to pobicia A. C. (1) narażony był na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu - i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 158 § 1 k.k. w zbiegu z art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zbiegu z art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na podstawie art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

XII. oskarżonych: M. M. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia, P. S. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XIII aktu oskarżenia, S. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XVII aktu oskarżenia, A. M. (2) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXI aktu oskarżenia uznał za winnych tego, że działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą i inną ustaloną osobą, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przez A. M. (1), po uprzednim pozbawieniu wolności M. M. (2) i R. S., poprzez ich wywiezienie samochodami na teren byłych Zakładów (...), brali udział w pobiciu M. M. (2) i R. S., używając przy tym noża, którym spowodowali u M. M. (2) ranę kłutą śródrezcza ręki prawej, zaś u R. S. ranę kłutą śródrezcza ręki lewej, powodując ponadto u M. M. (2) obrzęk policzka prawego, rany tłuczone ręki prawej, złamania bez przemieszczenia IV kości śródrezcza ręki prawej skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7, zaś co do R. S. ponadto stłuczenia nadgarstka lewego, stłuczenia okolicy łędźwiowej oraz stłuczenia łydki lewej skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała na okres do 7 dni, co łączyło się ze szczególnym udręczeniem obu pozbawionych wolności, w trakcie którego to pobicia M. M. (2) i R. S. narażeni byli na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu - i tak opisany czyn zakwalifikował - przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. z art. 189 § 2 k.k. w brzemieniu sprzed wejścia w życie zmian wprowadzonych ustawą z dnia 17 grudnia 2009 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz ustawy - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 7 poz. 46) w zbiegu z art. 158 § 1 k.k. w zbiegu z art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k., a w odniesieniu do P. S. także z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 189 § 2 k.k. w powołanym wyżej brzemieniu w zbiegu z art. 158 § 1 k.k. w zbiegu z art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., a w odniesieniu do oskarżonego P. S. także na podstawie art. 64 § 1 k.k. skazał ich, a na podstawie art. 189 § 2 k.k. w powołanym wyżej brzemieniu w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonym: M. M. (1), S. S. (1) i A. M. (2) karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, a oskarżonemu P. S. karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

XIII. oskarżonych: M. M. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia, P. S. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XIV aktu oskarżenia, M. F. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XIX aktu oskarżenia, A. M. (2) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXII aktu oskarżenia uznał za winnych tego, że w dniu 8 lipca 2007 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej

mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przez A. M. (1), brali udział w pobiciu A. C. (1) w taki sposób że bili go pięściami i kopali nogami po całym ciele, powodując obrażenia ciała w postaci obrzęku tkanek miękkich twarzy, podbiegnięć krwawych okolicy czołowej, ran szarpanych wargi dolnej i górnej, krwiałków okularowych obu oczodołów, wylewów podspojówkowych krwi obu oczu, ograniczenia ruchów żuchwy, krwiałków i otarć błony śluzowej obu policzków, złamania wyrostka kłykciowego żuchwy, stłuczenia łokcia lewego, złamania kości nosa, skutkujące naruszeniem czynności ciała i rozstrojem zdrowia na okres powyżej dni 7, w trakcie którego to pobicia A. C. (1) narażony był na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu - i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 158 § 1 k.k. w zbiegu z art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k., a w odniesieniu do P. S. i M. F. także z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zbiegu z art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., a w odniesieniu do P. S. i M. F. także na podstawie art. 64 § 1 k.k. skazał ich, a na podstawie art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonym M. M. (1) i A. M. (2) karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, a oskarżonym M. F. i P. S. karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

XIV. oskarżonych: M. M. (1) w ramach czynu zarzucanego

mu w punkcie VII aktu oskarżenia i A. M. (2) w ramach

czynu zarzucanego mu w punkcie XXV aktu oskarżenia uznał za winnych tego, że działając wspólnie i w porozumieniu, wbrew przepisom ustawy, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przez A. M. (1), uczestniczyli w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 200 gramów w ten sposób, iż przekazywali ją R. R. (1), uzyskując z tego tytułu pieniądze w kwocie nie mniej niż 21.000 zł – i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. skazał ich na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

XV. oskarżonego M. M. (1) uznał za winnego popełnienia

czynu zarzucanego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w związku z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

XVI. oskarżonego P. M. (1) uznał za winnego popełnienia

czynu zarzucanego mu w punkcie X aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.;

XVII. oskarżonego P. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XI aktu oskarżenia, z tym, że czyn ten zakwalifikował z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

XVIII. oskarżonego A. M. (2) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXIII aktu oskarżenia, przy czym ustala, iż czynu tego dopuścił się, nie później niż 2 listopada 2007 roku i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 18 § 2 k.k. w związku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w związku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XIX. oskarżonego A. M. (2) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXIV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od około 4 lutego 2008 roku do dnia 18 lutego 2008 roku w W. U., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wbrew przepisom ustawy,

uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w łącznej ilości 30 „działek” o łącznej wadze 7 gramów, przekazując je K. K. (1) za kwotę nie mniejszą niż 450 zł i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

XX. oskarżonego A. M. (2) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXVI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2009 r. do dnia 3 czerwca 2009 r., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 720 gram w ten sposób, że przekazywał ją R. R. (1), uzyskując pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 80.000 zł - i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

XXI. oskarżonego A. M. (2) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXVII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 31 maja 2009 r. w W. wbrew przepisom ustawy, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 5 gramów oraz marihuany w ilości 100 gramów, w ten sposób, że przekazał je M. L. (1) i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

XXII. oskarżonego A. M. (2) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXVIII aktu oskarżenia z tym, że czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

XXIII. oskarżonego M. K. uznał za winnego popełnienia czynu, zarzucanego mu w punkcie XXX aktu oskarżenia, z tym że czyn zakwalifikował z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

XXIV. oskarżonego M. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXI aktu oskarżenia, z tym że czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

XXV. oskarżonego M. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie XXXII aktu oskarżenia z tym, że czyn ten zakwalifikował z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 33 § 2 k.k. i w związku z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

XXVI. oskarżonego M. L. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego w

punkcie XXXIV aktu oskarżenia z tym, że czyn ten zakwalifikował

z art. 18 § 2 k.k. w związku z art 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca

2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w związku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

XXVII.oskarżonego M. L. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXXV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że dnia 31 maja 2009 r. w W., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, brał udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 5 gramów oraz marihuany w ilości 100 gramów, które przyjął od A. M. (2) celem przekazania innym osobom z tym, że czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

XXVIII.na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonym karę łączną w rozmiarze:

a. A. M. (1) - 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

b. M. M. (1) - 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

c. P. M. (1) - 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

d. P. S. - 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

e. S. S. (1) - 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

f. M. F. - 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności;

g. A. M. (2) - 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 360 (trzystu sześćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

h. M. K. - 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

i. M. L. (1) - 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

XXIX. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia

wolności zaliczył oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia

wolności w sprawie i tak:

a. A. M. (1) od dnia 13 stycznia 2009 r. do dnia 4 października 2011 r.

b. M. M. (1) od dnia 13 stycznia 2009 r. do dnia 4 października 2011 r.

c. P. M. (1):

i. od dnia 25 marca 2009 r. do dnia 6 kwietnia 2009 r.

ii. od dnia 31 października 2010 r. do dnia 17 grudnia 2010 r.

d. P. S. od dnia 13 stycznia 2009 r. do dnia 4 października 2011 r.

e. S. S. (1) od dnia 13 stycznia 2009 r. do dnia 4 października 2011 r.

f. M. F. od dnia 13 stycznia 2009 r. do dnia 4 października 2011 r.

g. A. M. (2) od dnia 21 sierpnia 2009 r. do dnia 4 października 2011 r.

h. M. K. od dnia 21 sierpnia 2009 r. do dnia 4 października 2011 r.

i. M. L. (1) od dnia 21 sierpnia 2009 r. do dnia 4 października 2011 r.

XXX. na podstawie art. 50 k.k. orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie wyciągu z jego treści na tablicy informacyjnej (...) D. U. m.st. W. na okres 3 miesięcy.

Powyższy wyrok został zakazony przez obrońców wszystkich oskarżonych i prokuratora.

Apelacja obrońcy oskarżonego A. M. (1) zarzuciła wyrokowi:

I. bezwzględną podstawę uchylenia wyroku wymienioną w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. tj. na nienależytym obsadzeniu Sądu- polegającą na procedowaniu przez Sąd Okręgowy w składzie jednoosobowym , w sytuacji, gdy w związku z zarzuceniem m.in. osk. A. M. (1) zbrodni z art. 189 § 3 k.k. Sąd Okręgowy winien procedować zgodnie z kategoriowym brzmieniem art. 28 § 2 k.k. w składzie jednego sędziego i dwóch ławników;

II. w zakresie pkt. I wyroku :

1) rażąco obrażając prawa materialnego (art. 258 §1 i 3 k.k.) polegającą na przyjęciu, że A. M. kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w sytuacji w której :

- skład nie został wskazany w opisie czynu,

- moment początkowy powstania grupy ustalony został dopiero w wyroku ,podobnie jak okres działania,

- podział zadań i funkcji nie został ustalony w zebranych materiale dowodowym podobnie jak powiązania między członkami grupy mające jej nadawać cechy trwałości,

- członkowie mieli dokonywać wymuszeń rozbójniczych - a żaden z oskarżonych nie ma takiego zarzutu;

- członkowie mieli dokonywać przestępstw paserstwa - a żaden z oskarżonych nie ma takiego zarzutu;

- mieli wprowadzać do obrotu znaczne ilości środków odurzających - a łączna waga tych środków we wszystkich zarzutach, jakie mają oskarżeni do czasu tymczasowego aresztowania A. M. (1) jest znacznie niższa od 2 kg-od której to wielkości

- zgodnie z orzecznictwem można mówić o „ znacznej ilości,,

- które to uchybienia wykluczały możliwość kategorycznego ustalenia istnienia tej grupy przestępczej, a także rzekomego przywództwa A. M. (1) .

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający istotny wpływ na jego treść polegający na zaniechaniu ustalenia poniższych okoliczności , które de facto Sąd uznał za udowodnione , a co do których nie ma w sprawie żadnych dowodów obciążających mego klienta :

- od jakich osób i kiedy osk. A. M. miał uzyskiwać środki odurzające w znacznych ilościach ;

- komu z oskarżonych, kiedy i w jakich ilościach miał następnie te środki przekazywać;

- jaki był podział pieniędzy uzyskiwanych rzekomo ze sprzedaży tych środków wśród pozostałych członków grupy,

- kiedy i komu miał wydawać polecenia co do pobicia innych osób ?

III. w zakresie czynów : I), X) i XI) wyroku :

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający decydujący wpływ na treść wyroku, a polegający na :

a) uznaniu za wiarygodne zeznań: R. R. (1), A. K. (2), M. S. (1) (z etapu postępowania przygotowawczego) w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu, w sytuacji, gdy relacje tych świadków na temat oskarżonych dotyczą okresu po tymczasowym aresztowaniu A. M. (1) bądź zostały w toku przewodu negatywnie zweryfikowane innymi dowodami - co finalnie doprowadziło do wadliwego przypisania winy memu klientowi w zakresie zarzuconych mu czynów;

b) bezpodstawne zakwestionowanie alibi A. M., jakie wynika z zeznań A. Z. i K. Ś.

4) obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku , a polegającą na :

a) uznaniu za pełnowartościowy materiał dowodowy relacji świadków: M. S., Ł. M., A. K., A. W. składanych w toku postępowania przygotowawczego, mimo tego ,że osoby te składały zeznania w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi (art. 171 § 5 i 7 k.p.k.)

b) honorowanie zeznań z postępowania przygotowawczego świadków mających wówczas czynny kontakt z narkotykami , którzy byli przesłuchiwani bez udziału biegłego psychologa (art. 192 §2 k.p.k.) tj. św. K., M., S., K., R.;

c) zaniechaniu weryfikowania dowodów obciążających oskarżonych, w szczególności R. R., A. K. i świadka anonimowego poprzez przesłuchanie innych osób nie objętych zarzutami w sprawie niniejszej wskazywanych w relacjach tych osób;

d) w zakresie przesłuchania świadka incognito poprzez uchylanie przez Sąd pytań obrony , które nie zmierzały do ustalenia danych personalnych tego świadka, lecz zmierzały do ustalenia: przebiegu zdarzeń, źródła wiedzy świadka o tych zdarzeniach , a wreszcie zmierzających do wykazania nieprawdziwości zeznań świadka anonimowego - co w efekcie doprowadziło do sytuacji procesowej ,w której totalnie uniemożliwiono weryfikację wiarygodności zeznań tego świadka - z oczywistą - szkodą dla jakości rozstrzygnięcia merytorycznego w tej sprawie;

e) bezzasadnym oddaleniu wniosków dowodowych obrony o przesłuchanie świadków: K. M. (1), D. C. i A. K. (4) z powołaniem się na art. 170 §2 k.p.k. - co uniemożliwiło obronie weryfikację zeznań świadków oskarżenia.

f) zaniechanie uprzedzenia stron w trybie art. 399 §1 k.p.k. o możliwości istotnej zmiany opisu czynu z pkt. I) poprzez wskazanie daty początkowej od której Sąd I instancji przyjął ,że istniała grupa przestępcza - co w sposób niezwykle istotny utrudniło obronę osk. A. M..

5) rażąco niewspółmierność (surowość) orzeczonych kar jednostkowych za wymienione czyny oraz kary łącznej będącą konsekwencją: ewidentnego przeszacowania ciężaru gatunkowego sprawy, zachwiania proporcji wagi czynów poprzez wymierzanie jej w górnych granicach ustawowego zagrożenia (czyn XI), pominięciu stanowiska pokrzywdzonych co do tych zdarzeń, traktowaniu znamion czynów jako okoliczności obciążających , traktowanie czynów z pkt. X) i XI) jako okoliczności obciążających w zakresie pkt. I), wymierzenie kary łącznej na bardzo wysokim poziomie według zasady kumulacji tj. blisko sumy kar jednostkowych, a także nieuzasadnione podanie wyroku do publicznej wiadomości.

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 439 § 1 pkt.2 k.p.k. skarżący ten wnosił o skierowanie sprawy na posiedzenie w celu rozpoznania zarzutu wskazanego w pkt. I) niniejszej skargi apelacyjnej.

W przypadku nie uwzględnienia przez Sąd Apelacyjny zarzutu wskazanego w pkt. I) na zasadzie art. 427 §1 k.p.k. i art. 437 pkt. 1 i 2 k.p.k. o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie A. M. (1),

ewentualnie

o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania

ewentualnie

o wydatne obniżenie kar jednostkowych za poszczególne czyny i wymierzenie kary łącznej na zasadzie absorpcji.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. M. (1) zarzuciła wyrokowi:

1. prowadzenie przewodu sądowego oraz wydanie orzeczenia przez sąd należycie obsadzony, gdyż pomimo iż oskarżonym A. M. (1), M. M. (1), P. S., S. S. (1) i A. M. (2) zbrodni z art. 189 § 3 k.k. wbrew dyspozycji art. 28 par.2 k.p.k. Sąd kontynuował przewód w składzie jednoosobowym, a w tego rodzaju sytuacji znajdował zastosowanie art. 10 p.w. k.p.k., co stanowi bezwzględna przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1

pkt. 2 k.p.k.

2. naruszenie prawa materialnego art. 258 § 1 k.k. polegającą na przyjęciu, oskarżony M. M. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. M. (1) w sytuacji kiedy w opisie czynu nie ustalono składu osobowego grupy przestępczej, miała ona na celu:

a) wprowadzanie do obrotu znacznej ilości środków odurzających, w sytuacji gdy suma rzekomo wprowadzonych do obrotu środków odurzających w świetle zarzutów postawionych wszystkim oskarżonym jest znacznie niższa niż 2 kg, która to ilość stanowi znaczną ilość środków odurzających w świetle utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych

b) dokonywanie wymuszeń rozbójniczych w sytuacji gdy ani oskarżonemu M. M. (1), ani żadnemu z pozostałych oskarżonych mających rzekomo tworzyć zorganizowaną grupę przestępczą nie postawiono zarzutów związanych z dokonywaniem wymuszeń rozbójniczych

c) paserstwo kradzionych przedmiotów w sytuacji gdy ani oskarżonemu M. M. (1), ani żadnemu z pozostałych oskarżonych mających rzekomo tworzyć zorganizowaną grupę przestępczą nie postawiono zarzutów związanych z dokonywaniem wymuszeń rozbójniczych

3. naruszenie prawa materialnego - art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani polegający na uznaniu, że M. M. (1) wbrew przepisom ustawy, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przed A. M. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 200 gramów, która jest ilością znacznie niższą od 2 kg, która to ilość stanowi znaczną ilość środków odurzających w świetle utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych

4. naruszenie przepisów postępowania - art. 399 § 1 k.p.k. polegający na nieuprzedzeniu stron o możliwości istotnej zmiany opisu czynu z pkt. IV aktu oskarżenia poprzez wskazanie daty początkowej od której Sąd I Instancji przyjął, że oskarżony M. M. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, co uniemożliwiło należytą obronę oskarżonego M. M. (1), przy czym naruszenia te miały istotny wpływ na treść wyroku

5. naruszenie przepisów postępowania - art. 171 § 5 i 7 k.p.k. polegające na uznaniu za wiarygodne i oparciu się przy wyrokowaniu na zeznaniach świadków M. S. (1), Ł. M. (2), A. K. (1) i A. W. (2) złożonych w toku postępowania przygotowawczego pomimo, iż zgodnie z relacją tych świadków złożoną przed Sądem świadkowie ci zeznawali w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi i jako takie zeznania tego nie mogą stanowić podstawy dowodu, przy czym naruszenie to miało istotny wpływ na treść wyroku

6. naruszenie przepisów postępowania - art. 192 § 2 k.p.k. polegające na uznaniu za wiarygodne zeznań z postępowania przygotowawczego świadków A. K. (1), Ł. M. (2), M. S. (3), K. i R. R. (1), w sytuacji osoby te będące w dacie przesłuchania uzależnione od narkotyków, były przesłuchiwane bez udziału biegłego psychologa, przy czym naruszenie to miało istotny wpływ na treść wyroku

7. naruszenie przepisów postępowania - art. 170 § 2 k.p.k. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosków dowodowych obrony o przesłuchanie świadków K. M. (1), M. J. (1), D. C., i A. K. (4), w sytuacji gdy zeznania tych świadków miały na celu podważenie świadków oskarżenia w szczególności świadka anonimowego, przy czym naruszenie to miało istotny wpływ na treść wyroku

8. naruszenie przepisów postępowania - art. 171 § 6 k.p.k. w zw. z art. 184 § 3 k.p.k. polegające na uchylaniu przez Sąd pytań obrony kierowanych do świadka incognito pomimo iż pytania te nie zmierzały do ustalenia danych personalnych tego świadka (art. 184 § 3 k.p.k.) nie były pytaniami sugerującymi odpowiedź ani nieistotnymi (art. 171 § 6 k.p.k.) ale zmierzały do szczegółowego ustalenia przebiegu zdarzeń znanych świadkowi, źródła wiedzy świadka o opisywanych przez niego wydarzeniach, wreszcie wykazania nieprawdziwości twierdzeń świadka anonimowego, co w sposób oczywisty uniemożliwiło prawidłową ocenę zeznań świadka anonimowego i jako takie miało istotny wpływ na wynik sprawy

9. naruszenie przepisów postępowania - art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. polegające na rozstrzygnięciu wszelkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonych poprzez jednostronnie, nieobiektywną i przekraczającą swobodę procedowania ocenę dowodów wyrażającą się w bezwarunkowym przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom świadka incognito, świadkom M. S. (3), A. K. (2) i R. R. (1), przy jednoczesnym pominięciu dowodów pozostających z nimi w sprzeczności oraz pominięciu weryfikowania zeznań tych świadków w oparciu o zeznania wszystkich osób wymienionych w relacjach w/w świadków co miało istotny wpływ na wynik sprawy

10. naruszenie przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie oceny pod z góry założoną tezę o sprawstwie oskarżonych w szczególności M. M. (1) i odmowie wiarygodności zeznaniom nie pasującym do założonej tezy, w sytuacji gdy przesłuchani pokrzywdzeni, od których swoją wiedzę mieli czerpać świadkowie oskarżenia nie znali sprawców ich pobicia, odmowy wiarygodności zeznaniom złożonym w toku postępowania sądowego przez świadków nie potwierdzających zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego bez rzetelnej weryfikacji przyczyn dla których wycofali oni swoje wcześniejsze wyjaśnienia, przy czym naruszenie to miało istotny wpływ na wynik sprawy

11. naruszenie przepisów postępowania - art. 184 § 5 k.p.k. poprzez nie doręczenie postanowienia o zachowaniu w tajemnicy okoliczności umożliwiających ujawnienie tożsamości oskarżonym i ich obrońcom a tym samym uniemożliwienie im kwestionowania tego rozstrzygnięcia, przy czym naruszenie to miało istotny wpływ na wynik sprawy

Podnosząc te zarzuty skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. W..

Działając w imieniu **P. M. (1) obrońca** zarzucił wyrokowi:

1. Na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. bezwzględną przyczynę odwoławczą polegającą na nienależyтым obsadzeniu Sądu, tj. orzekanie przez Sąd I Instancji w składzie jednoosobowym, gdy tymczasem zgodnie z art. 28 § 2 k.p.k. w związku z art. 8 Ustawy wprowadzającej k.p.k. oraz w związku z zarzutem popełnienia przez niektórych współoskarżonych zbrodni z art. 189 § 3 kk, w sprawie niniejszej powinien orzekać Sąd w składzie trzyosobowym, tj. jednego sędziego zawodowego oraz dwóch ławników,

2. Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony P. M. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej (258 § 1 kk) gdy żaden z przeprowadzonych dowodów jednoznacznie na to nie wskazuje,

3. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, w tym art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w zakresie przypisanych oskarżonemu czynów X i XI wbrew zasadzie, że niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego.

4. Oraz z ostrożności procesowej, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec P. M. (1) kary za zarzucane mu czyny tj. kary łącznej 4 lat bezwzględnego pozbawienia wolności.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wnosił o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania.

Wnosił również o przyznanie kosztów obrony świadczonej oskarżonemu P. M. (1) z urzędu przed Sądem II Instancji według norm przepisanych i oświadczył, że koszty te nie zostały dotychczas pokryte w żadnej części.

Działając w imieniu **P. i S. S. (1) obrońca** zarzucił wyrokowi:

- przeprowadzenie przewodu sądowego oraz wydanie orzeczenia przez sąd nienależycie obsadzony, gdyż pomimo dwukrotnego odroczenia rozprawy w dniu 22.10.2010 r. i 13.06.06.2011r. wbrew treści art.8 p. w. k. p. k i art. 28 par.2 k.p.k. Sąd kontynuował przewód w składzie jednoosobowym, a w tego rodzaju sytuacji znajdował zastosowanie art. 10 p. w. k. p. k., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą

- obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

art.2, 4, 5 § 2 k.p.k. 7 k.p.k., 391 k.p.k. 410 k.p.k. 424 k.p.k. oraz art. 170 § 2 k.p.k.

połączając na rozstrzygnięciu wszelkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonych poprzez jednostronnie, nieobiektywną i przekraczającą swobodę procedowania ocenę dowodów wyrażającą się w bezwarunkowym przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom świadka incognito, świadkom: M. S. (3), A. K. (2) i R. R. (1), przy jednoczesnym pominięciu dowodów pozostających z nimi w sprzeczności,

- kwestionowaniu zeznań świadków: A. K. (1), Ł. M. (2), M. S. (1) złożonych przed Sądem poprzez bezpodstawne uznanie, iż zeznania tych świadków zasługują na wiarę tylko z zakresu postępowania przygotowawczego,

- odmowie przyznania wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonych A. C. (2), R. S. i M. M. (2) , w części w której nie potwierdzają sprawstwa oskarżonych

- odmówieniu wiary wyjaśnieniom współoskarżonych oraz świadkom K. B. i M. J. (2), którzy w sposób konsekwentny i logiczny twierdzili, iż nic nie wiedzą na temat zorganizowanej grupy przestępczej, zaprzeczyli, aby oskarżeni P. i S. S. (1) brali w niej udział i pobiciach.

- dowolnym przyjęciu, że pobicie A. C. (2), M. M. (2) i R. S. jest równoznaczne z istnieniem sformalizowanej grupy przestępczej i bezzasadne założenie, że oskarżony P. S. i S. S. (1) przez sam fakt znajomości z A. i M. M. (1) byli członkami takiej grupy

- bezpodstawnym oddaleniu wniosku dowodowego z przesłuchania świadka K. M. (2) jako dowodu nie mającego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, gdyż dotychczasowe dowody wykazały przeciwieństwo tego co oskarżony P. S. zamierzał udowodnić

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającego na uznaniu, że pośrednie dowody pozwalają na uznanie, że oskarżeni P. i S. S. (1) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej dopuścili się zarzucanych im czynów

Wskazując na te zarzuty w oparciu o przepis art. 427 § 1 i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca M. F. zarzucił wyrokowi:

- na podstawie art. 439 § 1 pkt 2) k.p.k. bezwzględną przyczynę odwoławczą, polegającą na nienależytym obsadzeniu Sądu, tj. orzekaniu w niniejszej sprawie przez Sąd w składzie jednoosobowym, podczas gdy, na mocy przepisu art. 28 § 2 k.p.k. w związku z art. 8 przepisów wprowadzających k.p.k., a to w związku z zarzutem popełnienia przez część oskarżonych zbrodni (z art. 189 § 3 kk), w sprawie niniejszej Sąd powinien był orzekać w składzie jednego sędziego i dwóch ławników;

- na podstawie art. 438 pkt 3) k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, wbrew wskazaniom wiedzy, zasadom logiki i doświadczenia życiowego, iż oskarżony M. F. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw (przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.), podczas gdy żaden z przeprowadzonych dowodów na to nie wskazuje, a ponadto poprzez uznanie, iż sam fakt popełnienia przez oskarżonego czynu opisanego w punkcie XIX a/o (co jest również kwestionowane przez autora apelacji), jest wystarczającą przesłanką do stwierdzenia przynależności oskarżonego M. F. do zorganizowanej grupy przestępczej;

- na podstawie art. 438 pkt 2) k.p.k. obrazę przepisów postępowania, w szczególności przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w zakresie przypisania oskarżonemu M. F. winy odnośnie popełnienia czynu opisanego w punkcie XIX a/o i wbrew regule opisanej w art. 5 § 2 k.p.k. przyjęcie najmniej korzystnej dla oskarżonego wersji wydarzeń pomimo braku jednoznacznych dowodów w tym zakresie;

- na podstawie art. 438 pkt 2) k.p.k. obrazę przepisów postępowania, tj. przepisu art. 410 k.p.k. w związku z art. 167 k.p.k. oraz art. 170 § 1 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez wydanie orzeczenia bez ujawnienia w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, a to w związku z oddaleniem wniosku dowodowego zgłoszonego przez oskarżonego, a następnie powtórnego przez obrońcę (pismo z dnia 24 maja 2011) o przesłuchanie świadków M. J. (1) oraz K. M. (2) na okoliczność niemożności przebywania oskarżonego M. F. w miejscu popełnienia czynu opisanego w punkcie XIX aktu oskarżenia.

Ewentualnie, w przypadku niepodzielenia przez Sąd Apelacyjny argumentacji przedstawionej powyżej, wskazanemu orzeczeniu zarzucił, na podstawie przepisu art. 438 pkt 4) k.p.k. wymierzenie oskarżonemu M. F. kary rażąco niewspółmiernej (w wymiarze łącznym 7 lat pozbawienia wolności).

Stawiając powyższe zarzuty wnosił o:

- uchylenie powyższego orzeczenia w związku z zarzutem bezwzględnej przyczyny odwoławczej oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania,

- zasądzenie kosztów nieopłaconej obrony w drugiej instancji udzielonej z urzędu.

Obrońca A. M. (2) zarzucił wyrokowi prowadzenie przewodu oraz wydanie orzeczenia przez Sąd nienależycie obsadzony, bowiem mimo dwukrotnego odroczenia rozprawy (22.10.2010 r. i 13.06.2011 r.) wbrew dyrektywie art. 9 p.w.k.p.k. Sąd kontynuował przewód w składzie jednoosobowym, wbrew treści art. 28 § 2 k.p.k., a w tego rodzaju sytuacji znajdował zastosowanie art. 10 p.w.k.p.k., toteż wskazana okoliczność stanowi bezzwzględną przyczynę odwoławczą.

a z ostrożności procesowej

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a

to:

- art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 391 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. wyrażającą się w dokonaniu dowolnej, wręcz subiektywnej oceny dowodów, polegającej w szczególności na:

a) bezwarunkowym przyznaniu prymatu wiarygodności zeznaniom świadka anonimowego, oraz świadkom R. R. (1) i A. K. (2), przy jednoczesnym zdyskredytowaniu wszelkich dowodów pozostających z nimi w sprzeczności, pomimo, iż winny być one oceniane z dużą dozą ostrożności;

b) dezawuowaniu zeznań świadków: A. K. (1), Ł. M. (2), M. S. (1), A. W. (3), K. K. (1), J. C. (1), złożonych przed Sądem, poprzez bezpodstawne uznanie, iż świadkowie ci są wiarygodni jedynie w zakresie zeznań z postępowania przygotowawczego;

c) odmowie przyznania prymatu wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonych A. C. (1) oraz R. S. i M. M. (2) w zakresie, w którym twierdzą oni konsekwentnie, iż nie znają sprawców pobicia, a to poprzez stwierdzenie, iż „nie byli zainteresowani wyjaśnieniem tego przestępstwa i ukaraniem sprawców”; (strona 53 uzasadnienia wyroku);

d) bezpodstawnym zdyskredytowaniu wyjaśnień oskarżonego A. M. (2), który konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów;

e) braku precyzyjnej podstawy faktycznej i prawnej wyroku, polegającej na nie wskazaniu jakie dowody legły u podstaw konkretnych ustaleń Sądu.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, poprzez uznanie winy oskarżonego , podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza by dopuścił się on zarzucanych mu czynów.

Podnosząc te zarzuty skarżący ten wnosił o uchylenie wyroku

Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji ewentualnie uniewinnienie oskarżonego.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. K. zarzuciła wyrokowi prowadzenie przewodu oraz wydanie orzeczenia przez sąd nienależycie obsadzony, gdyż mimo dwukrotnego odroczenia rozprawy (22.10.2010 i 13.06.2011) wbrew dyrektywie art. 9 PWKPK sąd kontynuował przewód w składzie jednoosobowym, wbrew treści art. 28 § 2 KPK, a w tego rodzaju sytuacji znajdował zastosowanie art. 10 PWKPK, toteż wskazana okoliczność stanowi bezzwzględną przyczynę odwoławczą.

Wnosiła o skierowanie niniejszej sprawy na posiedzenie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. L. (1) zarzuciła wyrokowi:

- naruszenie art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez wydanie w niniejszej sprawie orzeczenia przez Sąd w składzie jednoosobowym, a tym samym przez Sąd nienależycie obsadzony,
- liczne błędy w ustaleniach faktycznych przyjęte za podstawę orzeczenia, które do-prowadziły do uznania oskarżonego M. L. (1) winnego popełnienia czynów zarzucanych w akcie oskarżenia, a które to błędne ustalenia miały wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia,
- obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 w związku z art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie w sprawie dowodu z informacji uzyskanej z parafii pod wezwaniem św. W. w P. na okoliczność, iż w dniu 31 maja 2009 r. miała miejsce pierwsza rocznica komunii syna oskarżonego M. L. (1), jak również nie przeprowadzenie wnioskowanego dowodu z logowań telefonów komórkowych oskarżonego M. L. (1) i świadka R. w dniu 31 maja 2009 r., które to uchybienia miały wpływ na treść orzeczenia,
- obrazą przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I-ej instancji zasady swobodnej oceny dowodów
tj. dokonanie przez Sąd ustaleń wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, które to naruszenia miały istotny wpływ na wydane w sprawie orzeczenie,
- obrazę przepisów postępowania tj. art. 192 § 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka R. R. (1) z udziałem biegłego, w sytuacji w której istnieją w sprawie wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń, które to naruszenie miało istotny wpływ na wydane w sprawie orzeczenie.

Stawiając te zarzuty skarżący wnosił o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego M. L. (1) od zarzutu popełnienia czynów wskazanych w akcie oskarżenia ewentualnie wnosząc o uchylenie w całości skarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Apelacja prokuratora zarzuciła wyrokowi:

- rażącą niewspółmierność wymierzonej M. L. (1) za czyn z pkt IX wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności, poprzez przyjęcie, iż odpowiada ona stopniowi społecznej szkodliwości, warunkom prewencji indywidualnej i generalnej, a znajduje m. in. uzasadnienie w relatywnie krótkim okresie czasu, gdy oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy w niedostatecznym stopniu uwzględnia ona rolę w tej grupie pełnioną przez M. L. (1), którą to należy określić jako znaczną, zasługującą na wymierzenie surowszej kary pozbawienia wolności, co w konsekwencji winno skutkować określeniem na nowo wymiaru kary łącznej,

wnosiła o

- zmianę wyroku z dnia 4 października 2011 r. w zakresie orzeczenia o karze za czyn z pkt IX poprzez jej wymierzenie M. L. (1) w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, a w konsekwencji kary łącznej w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 20 zł jedna.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wspólnym zarzutem podnoszonym przez autorów wszystkich apelacji wniesionych na korzyść oskarżonych (do którego przychylił się również prokurator występujący na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym) jest zarzut obrazę art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. polegający na tym, że 5 z oskarżonych

tj. A. M. (1), M. M. (1), A. M. (2), P. S., S. S. (1) zarzucono popełnienie czynu z art. 189 § 3 k.k. stanowiącego zbrodnię a mimo to wbrew dyspozycji art. 28 § 2 k.p.k. Sąd rozpoznał sprawę w składzie 1 sędziego zamiast 1 sędziego i 2 ławników.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzut ten należy uznać za uzasadniony jednakże wniosek o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest trafny wyłącznie w odniesieniu do oskarżonych, którym zarzucono popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 189 § 3 k.k. i to tylko w odniesieniu do tego czynu.

Faktem jest, iż pomiędzy datą popełnienia czynu zarzucanego w/w oskarżonym w pkt II, V, XIII, XVII i XXI a/o, a datą rozpoznania sprawy o ten czyn; stan prawny uległ zmianie w wyniku nowelizacji kodeksu karnego z dnia 17 grudnia 2009 r. wchodzącej w życie z dniem 19 kwietnia 2010 r. (Dz. U. Nr 7 poz. 46), i czyn polegający na pozbawieniu wolności połączonej ze szczególnym udręczeniem stał się zbrodnią.

Tego rodzaju sytuacja, co słusznie podnoszą skarżący obligowała Sąd I instancji do rozpoznania sprawy w składzie poszerzonym przewidzianym dla zbrodni tj. 1 sędziego i 2 ławników (art. 28 § 2 k.p.k.). Skoro bowiem wolą ustawodawcy było uznanie tego rodzaju przestępstw za zbrodnię, to należy przyjąć, iż jego intencją było również, by składem właściwym do rozpoznania był skład Sądu I instancji przewidziany dla zbrodni.

Za przyjęciem tego rodzaju stanowiska przemawia także to, że na tle poprzednio obowiązującego kodeksu karnego z 1969 r. ukształtowała się linia orzecznicza, iż przestępstwa, za które ustawa przewiduje najsurowsze kary nie tracą charakteru czynu zagrożonego tymi karami ani w wypadku gdy przepisy części ogólnej kodeksu karnego nie pozwalają kar tych wymierzyć, ani gdy wynika to z procesowego zakazu reformationis in peius lub z konieczności stosowania ustawy względniejszej (vide uchwała SN z 18 marca 1970 r. IV KZP 27/69, wyrok SN z 22 kwietnia 1971 r, II Kr 14/71 – OSN PC z (...)).

W tej sytuacji nie sposób podzielić poglądu prezentowanego przez Sąd Okręgowy w motywach pisemnych zaskarżonego wyroku, iż do zaistniałej sytuacji ma zastosowanie art. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. (Dz. U. 2010 Nr 7, poz. 46), albowiem przepis ten odnosi się wyłącznie do właściwości rzeczowej Sądu, która w związku z zarzuceniem oskarżonym przestępstw art. 258 § 1 i § 3 k.k. była prawidłowa.

Przystępując zatem do rozpoznania sprawy, już po wejściu w życie ustawy nowelizującej z dnia 17 grudnia 2009 r. Sąd I instancji winien rozpoznać ją w składzie poszerzonym przewidzianym zgodnie z art. 28 § 2 k.p.k. dla zbrodni, a nie czyniąc tego dopuścił się obrazy przepisów postępowania przewidzianej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., które musi skutkować uchyleniem w tej części zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu niezależnie od wpływu tego uchybienia na treść wyroku.

W tym miejscu podkreślić należy, iż zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny i orzecnictwem Sądu Najwyższego w stosowaniu art. 439 k.p.k. z uwagi na powagę konsekwencji jakie on niesie należy uwzględnić ratio legis poszczególnych podstaw odwoławczych, nie można ich bowiem traktować jako swoistej gilotyny niszczącej dotychczasowy proces.

Należy zatem możliwie ściśle interpretować te podstawy odnosząc je tylko do tych części rozstrzygnięcia, których dotknęło przewidziane w art. 439 § 1 k.p.k. uchybienie.

(vide Tomasz Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego – komentarz wydanie 5).

W realiach rozpoznawanej sprawy uchybienie o którym powyżej mowa odnosi się wyłącznie do czynów przypisanych oskarżonym A. M. (1) w pkt X zaskarżonego wyroku, a M. M. (1), P. S., S. S. (1) i A. M. (2) w pkt XII wyroku i w tym zakresie wyrok ten należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Pozostałe zarzuty zawarte w apelacjach obrońców oskarżonych nie są trafne i nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku skarżących Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał bardzo wnikliwej, wręcz drobiazgowej analizy wszystkich przeprowadzonych dowodów, przekonywująco uzasadnił, którym z tych dowodów i z jakich przyczyn dał wiarę, a którym i dlaczego wiarygodności odmówił.

Dokonując ustaleń w zakresie przynależności oskarżonych do zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez A. M. (1) Sąd Okręgowy oparł się na zeznaniach świadków A. C. (1), M. S. (3), Ł. M. (2), M. S. (1), A. K. (1), R. R. (1), A. K. (2), A. W. (3) oraz świadka anonimowego. Jak trafnie podnosi ten Sąd stopień wiedzy świadków o składzie grupy i zakresie jej działania był różny. Wszyscy oni jednakże zgodnie podkreślali, iż grupa ta była kojarzona z braćmi M., a głównym przedmiotem jej działania był handel narkotykami.

Faktem jest, iż większość tych świadków w toku rozprawy sądowej zmieniła swoje zeznania z postępowania przygotowawczego tłumacząc tę zmianę naciskami ze strony przesłuchujących ich policjantów, a nawet stosowaniem przez nich środków przemocy (św. Ł. M. (3)).

Powyzsza okoliczność była jednak przedmiotem wyjątkowo drobiazgowej analizy ze strony Sądu orzekającego, który trafnie wskazuje na okoliczności, które nie pozwalają na uznanie tych zmienionych zeznań za wiarygodne.

Podzielając w pełni obszerną argumentację przygotowaną w tym zakresie na k. 52-73 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw do jej powtarzania.

Podkreślić jednak należy, że Sąd ten ze szczególną wnikliwością i stanowczością przeanalizował wszystkie zeznania składane przez wskazanych wyżej świadków i szczegółowo uzasadnił, którym z nich, w jakiej części i dlaczego dał wiarę.

Zasadnie także podnosi Sąd I instancji, iż nie wszyscy świadkowie zmienili swoje zeznania składane na etapie śledztwa. I tak R. R. (1), A. K. (2), świadek anonimowy oraz M. S. (4) będąc przesłuchiwanym po wydaleniu oskarżonych na podstawie art. 390 § 2 k.p.k. z sali rozpraw, mimo wypowiedzianych obaw zemsty ze strony oskarżonych lub osób z ich otoczenia potwierdzili swoje wcześniejsze zeznania z postępowania przygotowawczego. Nie można natomiast zgodzić się z zarzutami podniesionymi w apelacjach obrońców oskarżonych, iż Sąd orzekający dopuścił się wskazanych przez nich uchybień procesowych w przesłuchaniu świadka, którego dane osobowe zostały objęte tajemnicą.

Nie ulega wątpliwości, iż ochrona świadka w formie anonimizacji powoduje istotne odstępstwa od fundamentalnych zasad postępowania karnego tj. kontradiktoryjności, bezpośredniości i jasności postępowania, a tym samym bezspornie ogranicza prawa oskarżonego do obrony.

Granice tych odstępstw określa treść przepisu art. 184 k.p.k. dopuszczając pozostawienie w tajemnicy danych umożliwiających ujawnienie tożsamości świadka, co obejmuje zarówno jego dane osobowe jak i okoliczności umożliwiające ujawnienie jego tożsamości (art. 184 § 1 k.p.k.).

Ta specyfika instytucji świadka incognito, co trafnie podnosi Sąd orzekający, ograniczała nie tylko strony, ale również Sąd w swobodzie zadawania pytań świadkowi – odpowiedzi na nie mogły bowiem doprowadzić do ujawnienia tożsamości świadka.

Z tych też względów za wiarygodne mogły zostać uznane tylko te jego zeznania, które podlegały weryfikacji pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, albowiem dowód z zeznań świadka anonimowego nie może być jedynym ani dominującym dowodem świadczącym o sprawstwie danej osoby.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego ocena dowodu z zeznań świadka anonimowego dokonana przez Sąd orzekający spełnia powyższe wymogi, w odniesieniu bowiem do żadnego z przypisanych oskarżonym czynów nie był to jedyny ani dominujący dowód wskazujący na ich sprawstwo.

Wbrew odmiennemu pogładowi autorów wszystkich apelacji zgodzić się także należy ze stanowiskiem Sądu meriti, iż szczegółowa analiza zeznań wskazanych wyżej świadków pozwala na ustalenie istnienia grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. charakteryzującej się elementami zorganizowania, w tym określonym podziałem ról (obróć narkotykami, udział w pobiciach) i ustalonym kierownictwem. Zasadnie też przyjmuje ten Sąd, iż wszyscy oskarżeni mieli pełną świadomość przynależności do tej grupy, której przywódcą był A. M. (1) wydający polecenie pozostałym jej członkom, w tym również swoim braciom M. i P..

W tym miejscu podkreślić należy, że uczestnik takiej grupy nie musi nawet brać udziału w konkretnym przestępstwie popełnionym przez grupę wystarczająca jest świadoma przynależność do tej grupy z którą wiąże się poddanie panującej w niej dyscyplinie i gotowość do uczestniczenia w przestępczej działalności (A. Marek – Kodeks Karny Komentarz Dom Wydawniczy ABC 2005).

Za uzasadniony należy natomiast uznać zarzut, iż ustalenie przez Sąd I instancji, że celem działania tej grupy był nie tylko obrót narkotykami i pobicia ale również paserstwo kradzionych przedmiotów i wymuszenia rozbójnicze nie znajduje oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Jak zauważa sam Sąd Okręgowy żadnemu z oskarżonych nie postawiono zarzutu dotyczącego wymuszenia rozbójniczego lub paserstwa (zarzut dokonania przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. przedstawiony P. M. (1) nie był związany z działaniem w zorganizowanej grupie przestępczej).

Na taki cel działania grupy mogły ewentualnie wskazywać zeznania świadka anonimowego, jednakże w tym zakresie nie znalazły one potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, co z uwagi na specyfikę instytucji tego rodzaju świadka, o której była mowa, nie pozwala na uznanie ich za wystarczający dowód na tę okoliczność.

Wprawdzie również świadek A. K. zeznał, że „działania grupy M. zaczęły się od paserstwa. A. kupował kradzione radia samochodowe i sprzedawał je na W.” – jednakże zeznania te nie zostały uznane przez oskarżyciela publicznego za wystarczające do postawienia A. M. (1) stosownego zarzutu. Podkreślić również należy, iż Sąd przyjął początkową datę działania zorganizowanej grupy przestępczej na 8 lipca 2007 r. – natomiast świadek A. K. nie określił w czasie działań A. M. (1) polegających na skupowaniu kradzionych przedmiotów.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny wyeliminował z opisu czynów przypisanych w pkt od I do IX stwierdzenie, iż celem działania zorganizowanej grupy przestępczej były wymuszenia rozbójnicze i paserstwo.

Nie sposób natomiast zgodzić się z podniesionym przez obrońców oskarżonych A. M. (1) i M. M. (1) zarzutami obrazy art. 399 § 1 k.p.k. polegającego na braku uprzedzenia o możliwości zmian opisu czynów z pkt I i V a/o polegającego na wskazaniu początkowej daty działania zorganizowanej grupy przestępczej.

Pomijając fakt, iż art. 399 § 1 k.p.k. dotyczy jakościowo odmiennej sytuacji procesowej, to zarzuty te należy uznać za oczywiście bezzasadne również z tego powodu, iż Sąd ustalił tę datę na dzień pierwszego z czynów zarzucanych wymienionym wyżej oskarżonym aktem oskarżenia, jako popełnionych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, zawężył zatem, a nie rozszerzył czasokres działania tej grupy.

Tego rodzaju sytuacja w żadnym wypadku w ocenie Sądu II instancji nie może być traktowana jako naruszające ich prawo do skutecznej obrony. Równie nieuzasadniony jest zarzut podniesiony przez autorów wskazanych wyżej apelacji, że Sąd I instancji w sposób nieuzasadniony i dowolny uznał, iż grupa zajmowała się wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających.

Na trafność tego zarzutu nie może bowiem wskazywać orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Krakowie, cytowane przez obu skarżących. Sąd Apelacyjny orzekający w niniejszej sprawie nie podziela stanowiska zajętego we wskazanym orzeczeniu przychyłając się do przeważającego w literaturze i orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu, że w

rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest uznanie za znaczną ilość takiej ilości środków odurzających lub psychotropowych, która jednorazowo mogłaby zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób (vide wyrok SN z 1 marca 2006 r. II KK 47/05 OSNKW 6/2006 poz. 57, post. z 1 lutego 2007 r., III KK 257/06, ROSNKW 2007 poz. 333, wyrok z 10 czerwca 2008 r. III KK 30/08 – Prok i Pr 12/2008 poz. 18 postanowienie z 23 września 2009 r. – I KZP 10/09 – OSNKW z 10/2009 poz. 84).

Odnosząc się do stawianego we wskazanych wyżej apelacjach zarzutu obrazy prawa materialnego tj. art. 258 § 1 i 3 k.k. przypomnieć należy, iż obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Nie ma więc obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę, a to właśnie kwestionują skarżący. Tego rodzaju stanowisko w sposób jednolity zostało ugruntowane zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Wbrew twierdzeniom obrońców oskarżonych A. i M. M. (1), P. S., M. F. i A. M. (2) Sąd I instancji nie dopuścił się również błędu w ustaleniach faktycznych w odniesieniu do czynów przypisanych tym oskarżonym w pkt XI i XIII dotyczących pobicia A. C. (2) i polecenia dokonania tego pobicia.

Należy w pełni podzielić pogląd Sądu orzekającego, iż najbardziej miarodajnym dowodem w omawianym zakresie były złożone w postępowaniu przygotowawczym zeznania świadka Ł. M. (2), który był bezpośrednim obserwatorem tego zdarzenia i wskazał jako sprawców tego czynu M. M. (1), P. S., M. F. i A. M. (2). Uznając za wiarygodne zeznanie świadka Ł. M. (2) ze śledztwa zasadnie podnosi Sąd Okręgowy, iż znajdują one potwierdzenie w zeznaniach świadka anonimowego oraz częściowo w zeznaniach M. S. (3) i M. S. (1).

Faktem jest, iż między zeznaniami Ł. M. (2), a zeznaniami pozostałych świadków występują pewne różnice. Okoliczność ta jednakże nie uszła uwadze Sądu I instancji, który zasadnie podnosi, iż zarówno M. S. (3) jak i M. S. (1) nie byli bezpośrednimi świadkami przedmiotowego zdarzenia, a jego przebieg znają wyłącznie z relacji pokrzywdzonego i to z relacji przekazywanych im w różnym czasie – M. S. bezpośrednio po zdarzeniu, M. S. – w okresie późniejszym.

Prawdą jest, iż w czasie żadnego z przesłuchań pokrzywdzony

A. C. nie wymienił, kto był sprawcą popełnionego na jego szkodę przestępstwa. Okoliczność ta jednak nie jest równoznaczna z tym, że nie rozpoznał on osób uczestniczących w tym czynie. Wskazują na to wyraźnie bowiem jego zeznania z dnia 20 października 2008 r. w których stwierdził, że wie przez kogo i za co został pobity, jednakże w obawie o swoje bezpieczeństwo nie wskaże tych osób (k. 83 – 84). Podał on jednocześnie, że był bity i kopany przez 3,4 osoby, co w pełni koresponduje z zeznaniami Ł. M., świadka anonimowego jak również z zeznaniami M. S. (3), udzielającego mu pomocy bezpośrednio po zajściu.

Owa obawa świadka o własne bezpieczeństwo i związana z tym niechęć do wskazania sprawców pobicia niewątpliwie mogła mieć wpływ również na to, iż przekazywane przez niego informacje nawet osobom znajomym nie były zbyt dokładne.

Okoliczność, iż zarówno Ł. M. (2) jak i M. S. (1) na rozprawie zmienili swoje zeznanie nie zostało pominięte przez Sąd orzekający, który poddał bardzo szczegółowej analizie ich zmienione zeznania i powody, którymi uzasadniali tę zmianę i przekonywująco uzasadnił z jakich przyczyn nie uznał ich za wiarygodne.

Trafnie podnosi też Sąd I instancji, że aczkolwiek Ł. M. (2) nie wskazał w sposób bezpośredni, iż pobicie A. C. (1) nastąpiło na polecenie A. M. (1), to szczegółowa analiza treści jego zeznań, zeznań M. S. oraz świadka anonimowego, dotyczące między innymi powodów tego pobicia prowadzi do jednoznacznego wniosku na czyje polecenie to nastąpiło. Nie można zgodzić się też z zarzutem, podniesionym w apelacjach obrońców A. M. (1) i M. M. (1), iż przesłuchanie świadków Ł. M. (2) i M. S. (3) bez udziału psychologa stanowiło obrazę art. 192 § 2 k.p.k., co miało niewątpliwie wpływ na ocenę ich zeznań, a tym samym na treść wyroku.

W tym miejscu podnieść należy, iż art. 192 § 2 k.p.k. ma zastosowanie wówczas, gdy zachodzi wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, stanu jego rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń, przy czym wątpliwość ta jest uzasadniona konkretnymi okolicznościami wskazującymi na istnienie uzewnętrznionych objawów mogących wskazywać na możliwości występowania u świadka zaburzeń w tych sferach o których mowa w tym przepisie.

Ani treść zeznań wymienionych wyżej świadków, ani ich zachowanie wynikające z treści protokołów rozpraw nie wskazuje na to, by wątpliwości o których mowa powyżej występowały, a zatem Sąd meriti nie miał obowiązku przesłuchania ich w obecności biegłego psychologa.

W tym miejscu podkreślić należy, iż powyższa kwestia była przedmiotem rozważań Sądu orzekającego, który w sytuacjach gdy wątpliwości takie powziął skorzystał z pomocy biegłego psychologa chociażby przy przesłuchaniu świadka A. W..

Nie budzą również żadnych zastrzeżeń ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie czynów przypisanych oskarżonym M. M. (1) w pkt XIV i XV wyroku, A. M. (2) w pkt XIV, XVIII, XIX, XX, XXI i XXII wyroku, M. K. w pkt XXII, XXIV, XXV wyroku i M. L. (1) w pkt XXVI i XXVII wyroku. Dokonując ustaleń w omawianym zakresie Sąd I instancji oparł się w głównej mierze na zeznaniach świadka R. R. (1), które poddał wyjątkowo szczegółowej, wręcz drobiazgowej analizie i przekonywująco uzasadnił z jakich przyczyn uznał je za wiarygodne. I tak oceniając wiarygodność depozycji tegoż świadka zasadnie podnosi Sąd meriti, że już podczas pierwszego przesłuchania w charakterze podejrzanego, które miało miejsce w dniu 4 czerwca 2009 r. (k. 1056 – 1092) przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu przestępstw tj. udziału w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. M. (1) oraz posiadania i obrotu środkami odurzającymi. Przedstawił także skład i charakter działalności tej grupy. Wskazał osoby od których nabywał narkotyki, ilości tych narkotyków oraz kwoty za jakie je odsprzedawał. Zrelacjonował też znane mu okoliczności dotyczące osób z którymi współpracował w obrocie środkami odurzającymi.

W czasie kolejnych trzech przesłuchań podtrzymywał swoje pierwsze wyjaśnienia oraz ujawnił pozyskane informacje dotyczące wywierania wpływu na M. S. (1) w celu skłonienia jej do zmiany zeznań obciążających oskarżonych M., co znalazło potwierdzenie w jej postawie, podczas przesłuchania przed Sądem w niniejszym postępowaniu. W czasie czterokrotnych przesłuchań na rozprawie w charakterze świadka R. R. (1) nie tylko nie wycofał się ze swoich wcześniejszych twierdzeń, potwierdzając je w całej rozciągłości, a nawet ujawnił okoliczności, które mogły jego samego przedstawić w niekorzystnym świetle takie jak to, że po opuszczeniu aresztu zażywał narkotyki.

Dając wiarę zeznaniom tego świadka zasadnie podnosi Sąd orzekający, iż są one zgodne, konsekwentne, a nadto szereg wynikających z nich okoliczności znalazło potwierdzenie w innych dowodach przeprowadzonych w sprawie takich jak zeznanie A. K., J. C. i K. K. złożone w postępowaniu przygotowawczym, zeznanie A. K. (2) i świadka anonimowego. Słusznie także podkreśla Sąd I instancji, iż ujawniając przestępczą działalność innych osób R. R. (1) nie podejmował prób przerzucenia na nie odpowiedzialności za własne czyny i podtrzymał te zeznania również po wydaniu wobec niego wyroku skazującego tj. wówczas, gdy nie miał powodów, by zapewnić sobie „przychyłość” organów ścigania.

Nie bez znaczenia dla oceny wiarygodności zeznań świadka R. R. jest również podnoszony przez Sąd orzekający fakt, że podtrzymał on swoje zeznanie, mimo, że z relacjami obciążającymi oskarżonych wiązał fakt, że został w sposób dotkliwy pobity, co w jego przekonaniu stanowiło wyraz zemsty ze strony osób powiązanych z oskarżonymi.

Zgodzić się także należy ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że wiarygodności zeznań R. R. (1) nie mogą podważyć zeznania świadka R. P. (2) z przyczyn szczegółowo wymienionych na k. 45 uzasadnienia jak również zeznania członków rodziny M. L. (1), tj. jego żony, rodziców i teściów. Podzielając w pełni zastrzeżenie Sądu orzekającego co do wiarygodności tych osób dokładnie omówione na k. 94 – 96 uzasadnienia, stwierdzić należy, iż fakt, że w dniu 31 maja 2009 r. odbyła się uroczystość pierwszej rocznicy Komunii Świętej syna M. S. (6) nie wyklucza prawdziwości twierdzeń R. R. i A. K. na tę okoliczność. Jak wskazują bowiem zasady doświadczenia życiowego rocznica Pierwszej Komunii Świętej nie stanowi wydarzenia szczególnie uroczyste obchodzonego i sam fakt bytności oskarżonego na

uroczystości kościelnej, czy też nawet uczestnictwa w przygotowanym z tego tytułu poczęstunku dla uczestniczących w niej osób, nie uniemożliwiła M. L. (1) spotkania z R. R. (1) we wskazanych przez niego okolicznościach.

Niezasadny jest również w odniesieniu do tego świadka zarzut obrazy art. 192 § 2 k.p.k. Jak już wcześniej podnoszono przepis ten ma zastosowanie wówczas, gdy zachodzą uzewnętrznione okoliczności mogące wskazywać na możliwość występowania u świadka tego rodzaju zaburzeń, które rodzą wątpliwości, co do jego stanu psychicznego, stan jego rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Na takie wątpliwości nie może wskazywać wyłącznie fakt wcześniejszego zażywania przez świadka narkotyków zwłaszcza, że jak podkreśla Sąd I instancji kontakt ze świadkiem nie był zakłócony, udzielał on logicznych odpowiedzi na pytania tak Sądu jak i stron procesowych. Jak wyżej wskazano z zeznaniami R. R. (1) w omawianym zakresie korespondowały nie tylko zeznania jego konkubiny A. K. (2) i świadka anonimowego ale również zeznania świadków A. K. (1), J. C. (3) i K. K. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym.

Okoliczność, iż trzech ostatnio wymienieni świadkowie na rozprawie przed Sądem diametralnie zmienili swoje wcześniejsze zeznanie nie uszedł uwadze Sądu orzekającego, który w sposób bardzo szczegółowy przeanalizował wszystkie składane przez nich depozycje logicznie i przekonująco uzasadniając z jakich przyczyn uznał za wiarygodne ich zeznanie złożone w śledztwie i dlatego nie obdarzył tym walorem zeznań składanych przed Sądem.

Kontrolując poprawność oceny zeznań świadka A. K. (2) dokonanej przez Sąd orzekający należy w pełni zgodzić się ze stanowiskiem tegoż Sądu, że fakt, że pozostała ona i pozostaje w bliskim związku z R. R. oraz to, iż w przeszłości również wkraczała w konflikty z prawem nie może automatycznie dezawuować jej twierdzeń, zwłaszcza, że z ich treści nie wynika, by dążyła ona do ukrycia, czy też zminimalizowania skali przestępczego charakteru działalności swojego konkubenta jak też, by ukrywała niekorzystne dla siebie okoliczności – udzielając odpowiedzi na pytania obrońców oskarżonych.

Nie budzą również żadnych zastrzeżeń ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu P. M. (1) z pkt XVI, XVII wyroku znajdują one bowiem oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i jego szczegółowej analizie dokonanej na k. 102 – 104 uzasadnienia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania zarówno oceny odwołów dokonanej przez Sąd I instancji jak również poczynionych w oparciu o nią ustaleń faktycznych.

Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd orzekający pozostaje w pełni pod ochroną art. 7 k.p.k. – nie jest bowiem sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i w żadnym zakresie nie przekracza granic zasady swobodnej, a tym samym nie może zostać skutecznie zanegowana.

Nie może również podzielić podniesionych w apelacjach zarzutów obrazy pozostałych przepisów prawa procesowego jako mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

I tak zarzut obrazy przepisów art. 2 i 4 k.p.k. (apelacje obrońców oskarżonych M. M. (1), S. i P. S., A. M.) nie może stanowić podstawy apelacji, albowiem są to przepisy ogólne, nie regulujące zasad postępowania w sprawach karnych, określające jedynie cele do osiągnięcia których służą konkretne przepisy k.p.k. i te właśnie konkretne szczególne normy mogą być przedmiotem uchybienia.

Niezasadny jest również zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. (apelacje obrońców M. M., S. i P. S., P. M., A. M.). Odnosząc się do tego zarzutu wskazać należy, że stan niedających się usunąć wątpliwości jest stanem niemożności przyjęcia ustaleń niewątpliwych, mimo wykorzystania wszystkich przewidzianym prawem metod dochodzenia do ustaleń zgodnych z rzeczywistością i w tym znaczeniu jest kategorią obiektywną. Natomiast stwierdzenie istnienia nie dających się usunąć wątpliwości w oparciu o subiektywne oceny i przekonania apelujących w celu wsparcia tym stwierdzeniem polemiki z ustaleniami faktycznymi Sądu nie stwarza ani stanu nie dających się usunąć wątpliwości ani podstawy skutecznego zarzutu apelacyjnego.

W rozpoznawanej sprawie wszystkie wątpliwości zostały należycie wyjaśnione przez Sąd orzekający poprzez analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonaną z respektowaniem zasad poprawnego i logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Odnosnie zarzutu obrazy art. 170 § 2 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków K. M. (1), M. J. (1), D. C. i A. K. (4) to również nie można zgodzić się z tym zarzutem.

Oddalając te wnioski dowodowe Sąd I instancji w sposób należyty umotywował swoje stanowisko.

Okoliczności na które dowody ze wskazanych wyżej osób zostały zgłoszone mające na celu w głównej mierze potwierdzenie podejrzeń oskarżonych co do tożsamości świadka anonimowego, zasadnie zostały potraktowane przez Sąd jako zmierzające wyłącznie do przedłużenia postępowania karnego, albowiem z uzasadnienia tych wniosków nie wynikało, by zawnioskowani świadkowie dysponowali wiedzą na temat okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Nieuzasadniony jest także zarzut obrazy art. 171 § 1 i 5 k.p.k.

tj. przesłuchanie w postępowaniu przygotowawczym świadków

M. S., Ł. M., A. K., J. C.,

K. K. w warunkach uniemożliwiających im swobodę wypowiedzi.

Powyższa kwestia była przedmiotem wyjątkowo wnikliwych rozważań ze strony Sądu orzekającego, który w sposób przekonujący uzasadnił dlaczego uznał, iż sytuacja taka nie miała miejsca i Sąd Apelacyjny argumentację tę w pełni podziela.

Prawidłowości stanowiska Sądu I instancji nie podważa cytowane przez obrońcę oskarżonego M. L. stwierdzenie świadka M. S. (4) z k. 3100, iż był „maglowany” przez policję. Jak wynika bowiem z zeznań tego świadka na rozprawie będąc przesłuchiwany przez funkcjonariuszy policji początkowo nie chciał mówić o informacjach uzyskanych od A. C. na temat jego pobicia, albowiem obawiał się o swoje zdrowie. Powyższa okoliczność, co zasadnie przyjmuje Sąd meriti, nie może być potraktowana jako użycie niedozwolonych metod przez osoby przesłuchujące, zwłaszcza, że na rozprawie, po wydaleniu oskarżonych z sali rozpraw, świadek ten potwierdził swoje zeznania z postępowania przygotowawczego.

Z omówionych względów Sąd Apelacyjny uznał, iż postępowanie przed Sądem I instancji zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy i Sąd ten nie dopuścił się uchybień przepisom procedury karnej, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia (z wyjątkiem czynów przypisanych oskarżonym A. M. (1), M. M. (1), P. i S. S. (1) oraz A. M. (2) w pkt X i XII wyroku) – o czym była mowa w początkowej części niniejszego uzasadnienia.

Prawidłowa i należycie uzasadniona jest również ocena prawna czynów oskarżonych, a wymierzone im kary za jednostkowo przypisane przestępstwa nie noszą cech rażącej niewspółmiernej, surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Wymierzając kary oskarżonym Sąd Okręgowy zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. rozważył wszystkie okoliczności mające wpływ na ich rozmiar taki jak stopień szkodliwości społecznej dokonanych przez nich przestępstw, stopień ich zawinienia, motywy działania, właściwości i warunki osobiste i dał temu wyraz w części motywacyjnej wyroku poświęconej rozważaniom o karze.

Wymierzając oskarżonym kary łączne Sąd ten należycie uwzględnił związek przedmiotowo podmiotowy oraz czasowy pomiędzy dokonanymi przez nich przestępstwami.

Mimo, iż kary wymierzone oskarżonym za poszczególne czyny

Sąd Apelacyjny uznał za w pełni adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez nich przestępstw, stopnia ich zawinienia oraz ich właściwości i warunków osobistych, z uwagi na fakt uchylecia

wyroku w części w odniesieniu do oskarżonych A. i M. M. (1), S. i P. S. oraz A. M. (2) korekty wymagały orzeczone wobec nich kary łączne pozbawienia wolności.

Orzekając wobec tych oskarżonych nowe kary łączne Sąd Apelacyjny zastosował te same proporcje, które zastosował Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku, przyjmując, iż kary orzeczone na zasadach asperacji w należyty sposób uwzględniają ustawowe cele kary tak w zakresie oddziaływania na sprawcę jak i kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał zarzuty podniesione w apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść oskarżonego M. L. (1) za nieuzasadnione.

Z omówionych wyżej względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.